కథా నిలయం
3612
శ్రీకాకుళం
Lakshmi Book Stall
ALL KINDS OF PAPERS &
MAGAZINES SUPPLIERS
CHINTAL BASTI HYDERABAD

1. లేడీ డాక్టరు

"నువ్వు కొత్తగా ట్రెయినింగు అయి వచ్చావా?" అని ఎదుట నిలుచున్న నర్సును అడిగింది డాక్టరు లీల.

"అవునమ్మా" అని వినయంగా జవాబు చెప్పింది నర్సు.

"నీ పేరు?"

"కృపావతి."

"నిన్ను ఎవరు రికమెండు చేశారు?"

"ఎవరూ రికమెండు చెయ్యలేదు. పెద్ద డాక్టరమ్మగారిని మా నాన్న అడిగాడు. డాక్టరమ్మగారు ఆర్డరు వేశారు."

"అయితే—"అని, మాట సగంలోనే యేదో పని వున్నట్లు వెళ్ళిపోయింది, డాక్టరు లీల. కృపావతి మందు సీసాలు అలమారులో సవరిస్తూ క్రొత్త వుద్యోగంమీద ఉండే శ్రద్ధను కనుపరుస్తోంది.

అది కాన్పుల ఆసుపత్రి. అందుచేత మగ పురుగుకికూడా ఆ ఆసుపత్రిలోకి ప్రవేశంలేదు. ఏదో ఒకవేళ సాయంత్రం నాలుగూ, అయిదూ గంటల మధ్యమాత్రం మగవాళ్ళని లోపలికి వెళ్ళనిస్తారు. గంట అయిందనటంతో అంతా బయటికి వెళ్ళిపోవలసిందే. ఇహ తక్కిన కాలంలో ఆ ఆసుపత్రి అంతా ఆడవాళ్ళమయంగా వుంటుంది.

అదృష్టవశాత్తూ యే మగావాడేనా అలాటప్పుడు ఆ ఆస్పత్రిలోకి వెళ్ళగలిగితే ఆ నర్సులు ఒకళ్ళ నొకళ్ళు చేసుకొనే పరిహాసాలూ, అదిచూసి డాక్టర్లు అనుభవించే ఆనందాలూ చూసి పరవశుడౌతాడు.

కాని ఎంత సంతోషంగా వాళ్ళు ఉన్నా, సాయంత్రం నాలుగూ అయిదూ గంటల మధ్య మగవాళ్లు వచ్చేటప్పుడు ఆ నర్సుల మొహాల

మీద తాండవించే మధురమైన కళ, కేవలమూ వాళ్ళే ఉన్నప్పుడు మాత్రం కనబడదు. స్త్రీ పురుషులలో అన్యోన్యాకర్షణ స్వాభావికమనీ, ఏజాతికానీ కేవలం వాళ్లుగానే వుంటే ప్రకృతి తత్త్వానికే లోటు అనీ, ఈ విషయాన్ని శ్రద్ధతో గమనించే ప్రతివాడికీ బోధపడుతుంది.

ప్రౌఢలైన డాక్టర్లు మగవాళ్ల విషయంలో కొంచెం నిర్లక్ష్యంగా వున్నట్టు నటించినా, కిలకిలలాడుతూ, మల్లెపువ్వులలాటి తెల్ల చీరలు కట్టుకొని తిరుగుతూవుండే నర్సులు మాత్రం కనపడ్డ ప్రతి మగవాడినీ మొగాడిగా చూసి, కొంచెం సిగ్గును కనపరుస్తూ వుంటారు.

తన ప్రక్క చేతులు నలుపుకుంటూ నడుస్తూ వున్న ఒక పల్లెటూరి బ్రాహ్మణ్ణి, భార్యని ఆలస్యంగా కాన్పుకి తీసుకొచ్చినందుకు తెలుగులో మందలిస్తూ, ఇంగ్లీషులో తిడుతూ గబగబా అడుగులు వేస్తూ కారిడరులో నుంచి వెడుతూన్న డాక్టరు లీలను కృపావతి ఓరకంటితో చూసింది. కృపావతిని లీలకూడా ఓరకంటితో చూసి చిరునవ్వు నవ్వింది. లీల చామన చాయ మనిషి. అంత సౌందర్యరాశి కాకపోయినా, దిద్దుబాటువల్ల నాజూకుగా వుంటుంది. కృపావతి అలా కాదు. బహు అందంగా వుంటుంది. కాని మగవాడి నెవర్నైనా, 'కృపావతి కావాలా, 'లీల కావాలా' అంటే మాత్రం ఇద్దరూ కావాలని టక్కున చెప్పేస్తాడు. అంచేత ఇద్దరిలోనూ అందము వుందని ఒప్పుకోవాలి.

లీల అలా వెళ్ళిన వెంటనే, కృపావతి మందులు సర్దడము అయిపోయినందున, చేతులు కడుక్కుందుకు ప్రక్కగదిలో కొళాయి దగ్గిరికి వెళ్ళింది. అప్పుడే చేతులు కడుక్కొని, అద్దానికి ఎదురుగుండా నిలుచుని తువ్వాలుతో చేతులు తుడుచుకొంటూన్న లీల కృపావతిని చూడగానే తువ్వాలును వొంకెకి తగిల్చి "ఏం వచ్చావూ" అంటూ వీపుమీద చెయ్యి వేసింది. జంకుతూ కృపావతి రెండడుగులు వెనక్కి వేసింది.

"మీ నాయనకు ఏం పని?" అంటూ లీల తన కుడిచేత్తో కృపావతి భుజం ఊపుతూ అడిగింది. "రైలు గేటుకి మేస్త్రీపని చేశాడు.

ఇప్పుడు మానేశాడు. మా అన్న చేస్తున్నాడు ఆ పని—" అంటూ కృపావతి యింకా కొంచెం వెనక్కి తగ్గింది.

"ఉఁహూ. నీకు ఎన్నిగంటల దాకా ఉందీ డ్యూటీ?" అంది లీల, చెయ్యి మాత్రం కృపావతి భుజంమీదే వుంచి.

"రాత్రి ఎనిమిది గంటలతో అయిపోతుంది" అంది కృపావతి.

"నాకూ అప్పటితోటే సరి" అని లీల యింకా ఏదో చెప్ప బోయింది. ఇంతలో, ప్రక్కవార్డులో హెడ్‌నర్సు వచ్చి "డాక్టరమ్మా, నిన్నరాత్రి ఎడ్మిట్ ఐన ఆమెకి లేబరు ఆరంభమయింది" అని చెప్పింది. "పద, వస్తున్నా" అంటూ లీల ఇంకోసారి కృపావతి వీపు నిమిరి వెళ్ళి పోయింది.

కొంచెం సేపటిదాకా కృపావతికి యిది వొక వింతగా తోచింది. డాక్టరు లీల తన భుజంమీద చెయ్యివేసి తనతో మాట్లాడుతూ వున్నంతసేపూ కృపావతి వొళ్ళు జలదరించింది. డాక్టరు లీల కళ్ళు, మధురమైన, సౌమ్యమైన స్త్రీత్వాన్ని కాకుండా, తీవ్రమైన, గంభీరమైన పురుషత్వాన్ని తొణకిస్తూ వున్నట్టు కృపావతికి తోచింది. లీల కళ్ళ ల్లోంచి తన వేపు ఎవరో పురుషుడు చూస్తున్నాడు, అని అనుకునే టప్పటికి సిగ్గుకన్న ఎక్కువ భయం వేసింది. తర్కించుకుంటూ ఆ విషయమే ఆలోచించుకుంటూ, కృపావతి తన డ్యూటీ తను చేసుకోవ డానికి ఆరంభించింది.

రాత్రి ఎనిమిది గంట లయింది. తనను రిలీవు చెయ్యడానికి వచ్చిన ఇంకో నర్సుకి వార్డు బుక్కూ, ప్రిస్క్రిప్షను బుక్కూ యిచ్చి కృపావతి, ఆ హాస్పిటలు కాంపౌండులోనే వున్న వాళ్ళ హాస్టలుకి వెళ్ళడానికి బయలుదేరింది. రెండు కారిడరులు మళ్ళి, డాక్టర్ల ఆఫీసు దగ్గిరికి వచ్చింది.

డిమ్ముగా వెలుగుతూవున్న ఎలక్ట్రిక్ లైట్ల వెలుతురులో కృపావతి మెల్లిగా వెడుతోంది. ఆమె భుజంమీద మళ్ళా చెయ్యి పడింది. ఉలిక్కిపడి కృపావతి వెనక్కి చూసింది. ఠీవిగా మొగ రాయుడు నవ్వుతో లీల కృపావతిని దగ్గిరగా లాగింది. ఏం చెప్పడానికి కృపావతికి యేమీ తోచలేదు. ఆమెకి యీ విషయమే బోధపడలేదు.

ఎందుకు తన్ను చూస్తే లీలకి అంత ప్రేమ, అసలు ఇది ఎలాటి ప్రేమ, ఇవియేవీ ఆలోచించుకో తగినంత చిత్త సంస్కారము కూడా ఆమెకి లేదు. కాని, తనని యిలా భుజాలు పట్టుకుని దగ్గరకు లాక్కునే అంత ప్రేమ లీలకు ఎలా కలిగిందీ! లీల నవ్వూ, నడకా అంతా మొగతనాన్ని తోపింపజేస్తున్నాయి. ఆ మాట తలుచుకునే టప్పటికల్లా కృపావతిని ఏదో భయం ఆవహించింది.

"హాస్టలుకి వెళుతున్నావా ఏమిటి కృపావతీ?" అంటూ కృపావతి మెడ మీదుగా తన కుడిచేతిని కృపావతి కుడిభుజంమీద వేసి, భుజం గట్టిగా నొక్కింది లీల.

"అవునమ్మా!" అని కృపావతి బదులుచెప్పింది. కాని గొంతుకకు యేదో అడ్డింది. లీల తన చెయ్యిని కృపావతి భుజంమీదినుంచి బుగ్గల దగ్గిరికి తీసుకు వెళ్ళింది.

"అన్నం యీపాటికి చల్లారిపోయి వుండదూ?" అంది లీల.

"అవును. ఒక బంతి తినేసివుంటారు కూడాను" అని తడుముకుంటూ జవాబు చెప్పింది కృపావతి.

"అయితే........" అని ఆగింది డాక్టరు. బెదురుతూ ఉన్న కళ్ళతో డాక్టరు మొహంకేసి చూసింది కృపావతి. మెల్లిగా అడుగులు వేస్తూ నడుస్తూ ఇద్దరూ సరిగ్గా ఎలక్ట్రిక్ లైటు ముందరికి వచ్చారు. చిరునవ్వు మొగచిన్నెలతో తళతళ మెరుస్తున్నాయి లీల కళ్లు. కృపావతికి సిగ్గూ జంకూ మిళితమై వొళ్ళంతా వొణికింది. గుండెలు బరువుగా అనిపించాయి. "........నాతోటి భోంచేదుగాని రా, ఈ పూట నాకు తోడుకూడా యెవరూ లేరు" అంది లీల.

కృపావతికి యేమీ తోచలేదు. రాను అని చెప్పడానికి డాక్టరు ఏమి అనుకొనిపోతుందో అని భయం. పోనీ వెడదామా అంటే— కారణం తెలియని ఇంకో భయం- డాక్టరు ఈ చర్యలన్నిటిమీదా సంకోచమూ. కాని ఏమీ చెప్పలేకపోయింది. సాయంత్రం నాలుగు గంటలకి తన్ను చూసిన డాక్టరుకి, ఎనిమిదిగంట లయేటప్పటికి తనమీద ఇంత ప్రత్యేకశ్రద్ధ ఎందుకూ? కృపావతికి బోధపడలేదు. కాని, తనకి తెలియకుండానే, డాక్టరుతోపాటు అడుగులువేసి నడుస్తూ ఉంది.

కొంచెందూరం వచ్చాక, "మీ హాస్టలు సూపరింటెండెంటుతో చెప్పొద్దూ- నేను చెప్పివస్తాను వుండు"అంటూ డాక్టరు లీల వాళ్ళు వున్న చోటికి యిరవై గజాల దూరంలోవున్న హాస్టలులోకి గబగబా వెళ్ళి, అయిదు నిముషాలలో సాలీడువలలో పడి కొట్టుకొనే యీగలాగ కొట్టుకుంటూ ఉన్న కృపావతి దగ్గరకు వచ్చి "ఇహ, రా" అని ఆమె యెడమ చెయ్యి పట్టుకొని లాక్కొని వెళ్ళింది, అక్కడికి నలభై, యాభై గజాల దూరంలో వున్న తన యింటికి—చక్కని పేము కుర్చీలు, క్యాంపు కాటూ, అందమైన డ్రాయరూ, యీజీ చేరు, గోడమీద ఫ్రెంచిఫోటోలు, గోడకి నిలువుటద్దము- ఆ హాలు అమరిక చెప్పడానికి వీలులేదు. కృపావతి అలాటి హాలు చూసి యెరుగదు. ఎంత హాయిగా బ్రతుకుతోందీ డాక్టరు లీల! అనుకుంది.

"కూర్చో యిలాగ"అంటూ కృపావతిని, పేముకుర్చీలో కూచోపెట్టింది లీల. అర్థంకాని ఆలోచనలతో గది అన్ని వేపులకీ బెదురుతూ చూస్తూ కృపావతి కూచుంది. డాక్టరు, ప్రక్కగదిలోకి వెళ్ళి హాస్పిటలులోకి వెళ్ళేటప్పుడు తాను కట్టుకున్న చీర విప్పేసి, తెల్లటి పలచటి చీరా, ఉదారంగు జంపరూ తొడుక్కొని యివతలికి వచ్చి, వరండాలో పెట్టి వున్న టిఫిను క్యారియరును తీసుకొచ్చి బల్లమీదపెట్టి "ఏం కృపావతీ, భోంచేద్దామా" అని అడిగింది. కృపావతి తలమాత్రం ఊపింది.

గిన్నెలన్నీ వరసగా టేబిలుమీద పరిచి, గాజుగ్లాసులతో మంచినీళ్ళుపెట్టి, హోటలువాళ్ళు పంపిన అరటి ఆకును రెండు పాయలుగా చీల్చి యిద్దరికీ వడ్డించి, "లే, రా, కూచో" అంది లీల.

బయటిహాలులోకి వెళ్ళి బకెటులో వున్న నీళ్ళతో కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కొని భోజనానికి బల్లదగ్గిర కూచుంది కృపావతి. లీల కృపావతి కేసి చూసి చిరునవ్వు నవ్వి "ఊఁ, కానీ" అంటూ, తనూ ఆరంభించింది.

భోజనము ప్రశాంతంగా పూర్తి అయింది. గబగబా గిన్నెలు సర్దివేసి, తమలపాకులూ వక్కలూ తీసుకొచ్చింది లీల. మాట్లాడకుండా తమలపాకులు వేసుకోవడం ఆరంభించింది కృపావతి.

తమలపాకులు నములుతూ, వాళ్ళిద్దరూ అస్పత్రి గొడవలు

చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నారు. రాత్రి పదకొండు గంటలయింది.

"ఇంక పడుకుందాములే" అంటూ డాక్టరు లీల లేచింది.

కృపావతికూడా లేచి గది నాలుగుమూలా చూసింది. ఒక్కటే క్యాంపు కాట్ కనపడుతోంది. అంచేత "డాక్టరమ్మా! నా కొక చాపా, దిండూ యివ్వండి, చాలును" అంది.

కృపావతికేసి చూసింది లీల. లీలచూపులో మొగతనము మూర్తీభవించింది. చిరునవ్వు నవ్వుతూన్న ఆమె పెదవులు మొగతనపు చలనాన్ని సూచించాయి. కృపావతి వొళ్ళంతా కంపరము పుట్టింది.

"చాప యెందుకూ, ఆ మంచముమీద పడుకో" అంది లీల.

"మీరు?" అని అడిగింది కృపావతి.

"నేనూను. ఇద్దరం పడుకోగూడదూ?"

ఝల్లుమంది కృపావతి వొళ్ళు.

"ఆ మంచంమీదా?" అని అడిగింది.

"ఏం? ఆ మంచం మీదే. వొంటికి వొళ్ళు తగలకూడదా ఏమిటి?"

కృపావతికి ముచ్చెమటలు పట్టినాయి. "రా, సిగ్గేమిటి? ఇద్దరమూ ఆడాళ్ళమే కదూ" అంటూ కృపావతిని నడుముమీద చెయ్యివేసి తీసికెళ్ళి క్యాంపు కాటుమీద పడుకో బెట్టింది డాక్టరు లీల.

కృపావతి గుండెలు దడదడా కొట్టుకున్నాయి. ఆమె శరీరమంతా భయంతో ముద్దయిపోయింది.

"భయమేమిటీ?" అంటూ తనుకూడా ఆ మంచం మీదే పడుకుంటూ, కృపావతిని దగ్గిరగా లాక్కొని రొమ్ముకి అదుముకుంది లీల.

---

2. అందమైన పిల్ల

గోపాలరావును నేను కలుసుకొని చాలా సంవత్సరాలయింది. మే మిద్దరం ఒకటోఫారంనుంచీ, ఇంటర్మీడియేటు దాకా ఒకే బల్లమీద